

Troppauer Hümér

Hajnali rózsák a Szahara felett

 Publio

Hajnali rózsák a Szahara felett

Troppauer Hümér

2015

Publio kiadó

Minden jog fenntartva!

Hajnali rózsák a Szahara felett

Fagyos volt az éj,
s a hajnali fény
szememre álmot csalt,
de mint kit megcsalt
kedvese, elhagyott,
csókja ajkamra fagyott.
Vörös rózsái ébresztenek
mesés, szép keletnek,
indulok az útra,
ma is, holnap is újra,
hogy szívem oázisra leljen,
s hogy hiába ne keljen
rózsát bontva széllal,
könnyező szemével
a szikrázó hajnal.
Kopár sivataggal
kívül-belől, magammal
küzdve élek,
és vörös rózsái
a hajnali fénynek
elvisznek téged,
elfúj a szél a homokkal.
Csend van, se szó, se dal.

Én egy virág vagyok

Jégvirágnak születtem,
s csak hideg fényre vágyom,
majd a tavasz sugarával
jön az örök álom.

Virágból leszek virág,
ha megint a tél veszi át
a nyártól a világot,
s a hideg kioltja a lángot.

Jégvirágnak születtem,
virágból virág lettem,
elmegyek, de ott vagyok,
hol hajnal hoz hűs harmatot.

Holnap indul a század, halihó!

Leszáll a Nap, vérvörösre festve
nyugaton az eget száll le az este,
s a század, ki alig aludt százat
együtt, holnap a halálba vágat.

Csillagos égen sorsom fürkészem,
de hidegen néz mind, érzem,
odafagytak az éjszakai égre,
a melegre várnak, a napkeltére,

Mi elvisz engem, talán örökre,
de könnyedet, ha van is, töröld le,
mert vidáman indul halálba a század,
te se sirasd hát kiskatonádat!

Menetel a század

Homokot szór szerte a szél,
múltról, s jövőről mesél,
éget a nap, hideg az éj,
rövid az élet, de kemény.

Fél szemmel alszol,
minden neszre ébredsz,
a távolban harang szól,
de még nem teérted.

Délibábok játszanak
elménkkel, s becsapnak,
csalfa játékaik ők
a kopár sivatagnak.

S mikor már minden,
minden veszni látszik,
feldereng a hajnal,
és az oázis.

Utolsó erőnkkel,
új reménnyel telve
kezdünk erőltetett menetbe,
s eltemet az este.

De holnap virradóra
útra kél a század,
mert menetelni kell
a kiskatonának.

Harcosok Holdja

Sivatagi rideg éjszakán,
az éj takarná el a végtelen
homokdűnék, buckáknak hadát,
de a Hold oly könyörtelen,

S lopott fénye ott dereng
minden kis szegleten,
kékre festve meg mindent,
s míg másra álmot hintett,

Engem kerül minden álom,
a hajnalt ébren várom,
őrségben - vigyázva a csendet,
és a törvényes rendet.

Hidegen ég a Hold,
ma felkél mind a holt,
Harcosoknak Holdja kék,
ezért félelmetes, és szép!

Holnap harcba hív a hajnal,
de ma el kell számoljak magammal,
hogy békére leljen lelkem,
hogy odaát otthonra leljen.